

KLUB DIVNÝCH DĚTÍ

Host

PETRA
SOUKUPOVÁ

KLUB DIVNÝCH DĚTÍ

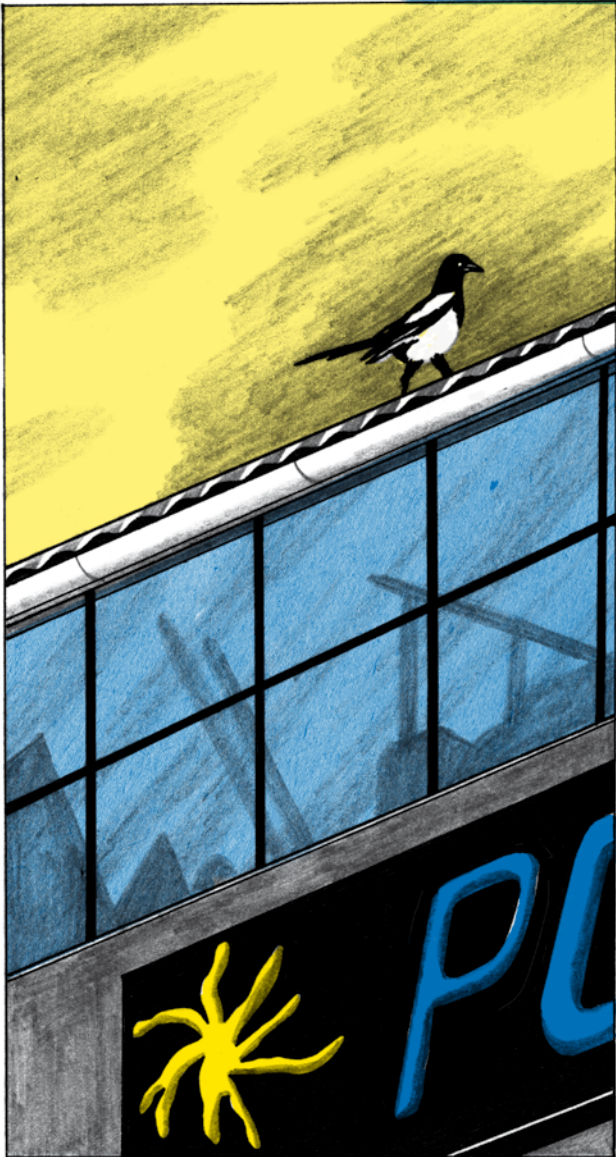
Host
Brno
2019

PETRA
SOUKUPOVÁ

© Petra Soukupová, 2019
Illustrations © Nikola Logosová, 2019
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0182-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-0183-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0184-7 (MobiPocket)

PRVNÍ
ČÁST

DIVNÝ
DĚTI

MILA

M Jsem divná, já to vím. Víím to už dlouho, takže jsem si už zvykla, že se na mě lidi někdy dívaj. Zvykla je možná nepřesný, protože mně to bylo vždycky jedno, jen jsem viděla, že lidi si myslí, že divná jsem.

Jednou, když jsem ještě chodila do školky, jsem měla zmrzlinu a seděla jsem na lavičce a čekala na mamku, která asi nakupovala nebo nevím, ale v tu chvíli jsem uviděla, jak po střeše toho obchodu chodí straka, a přestože tam byli nějaký lidi, tak jsem slyšela, jak ta straka klope drápkama na tom plechu, a jenom jsem ji pozorovala a ona řápala kousek jedním směrem a zase zpátky.

A najednou mi nějaká paní říká: „Holčičko, jsi v pořádku?“ A já jsem odtrhla oči od tý straky a podívala jsem se na tu paní a ona ukazovala na moji ruku, v který jsem pořád držela tu zmrzlinu, ale ta zmrzlina byla už úplně rozteklá a hodně mi jí steklo na ruku a taky na šaty nebo na oblečení a taky na zem. Takže jsem tu straku asi pozorovala dýl, než jsem si myslela.

A to už se objevila mamka a ta paní na ni hned: „Je vaše holčička v pořádku? Ona tady seděla bez hnutí jakou dobu! Bylo to hrozně divný! Já jsem si prostě říkala, jestli nemá nějaký záchvat nebo co..“

A já říkám: „Mami, já jsem pozorovala straku támhle,“ a ukážu na střechu, kde už samozřejmě v tu chvíli žádná straka není.

A mamka říká tý paní: „To víte, děti,“ a na mě se podívá takovým tím svým pohledem jako: Bylo tohle nutný? Ale já pokrčím rameny, já to přece nedělám schválně.

„Takže je fakt všechno v pořádku?“ říká ta paní, jako by nám nevěřila.

„Jasně že jo,“ odsekne jí mamka. „Nebo s čím máte problém? Že se pokecala zmrzlinou?“

„No tak pardon, že se starám,“ odsekne i ta bába. Mezitím mi začala být nepříjemná a takovým paním se klidně může říkat bába, říkám si v duchu, jsem ještě malá, takže se trochu bojím, aby mi mamka nepřčetla myšlenky a neviděla tam tu bábu.

„Jsi jako prase, vid,“ říká mamka, ale nezlobí se a podá mi ubrousek.

„Mami, jsem divná?“ říkám v tu chvíli.

„Prosím tě, že to říká takováhle bába?“

„Ne, proto ne,“ říkám a myslím to vážně, protože já si myslím, že jsem divná, ale nevádí mi to. „Děti ve školce mi to taky říkají,“ řeknu teda mamce.

„Který?“

„Eliška, Sofinka, Anička, Adam, Daniel, druhý Daniel, Fanda. Jo, a Johanka.“

„Tyhle všichni? A proč mi nic neřekneš?“

„Já nevím. Vždyť ti to teď říkám.“

„Jsou na tebe hnusný? Hned zítra jdu za učitelkama.“

„Nejsou, mami.“

„Určitě ne?“

Vrtím hlavou, ne, nikdo na mě hnusnej není.

Ještě jsme malý děti, dokonce ani Sašovi, kterej smrdí, nikdo nenadává. To začne až později, ale to já už budu zvyklá. Nebo prostě v pohodě.

Divná... divná je blbý slovo. To by byl každej divnej. „Každej je nějaký, někdo rád pozoruje zvířata, někdo zase třeba

tancuje, proto není nikdo divnej, a ty neděláš nic hroznýho, teda kromě toho, když se celá pokydaš zmrzlinou,“ dělá mamka fóry a jde vyhodit ty ubrousky a taky zbytek mojí zmrzliny. Já si jdu do fontánky umejt ruce, stlačím tu vodu dole, aby až dám ruku pryč, vystříkla co nejvíc.

A ta voda mě celá postříká a mamka říká: „Jsi divná nebo co?“ A smějeme se.

Ale vím, že se mě mamka jenom snaží potěšit, protože i ona si myslí, že jsem divná. Často to totiž s tátou řeší, a to není proto, že bych je poslouchala, ale je možný, že umím pozorovat věci. Jasně že nejraději pozoruju přírodní věci, ty mě baví nejvíc, lidi mě nebaví, ale když už náhodou pozoruju lidi, tak prostě hned vidím, že se někdo chová divně a rodiče, vždycky když řeší moji divnost, tak se taky chovají divně. Třeba táta za mnou přijde a bavíme se o něčem normálním, já nevím, třeba o koalách, ale vidím, že táta cvaká propiskou nebo klepe prstama o stůl anebo něco takovýho, a mamka totéž, ta zase když je nervózní, tak na mě třeba vyjede a pak se hned omlouvá a taky na mě dlouze zírá, jsem si všimla.

A jednou za čas přijde jakože se skvělým nápadem jakoby nic, ale já vím, že je to jenom proto, že jsem zas udělala něco, co jsem neměla. Jako když vymyslela, že budu chodit na chovatel-skej kroužek, když mám tak ráda zvířata. Jako jo, mám je ráda, ale v kroužku je to nuda, musíme furt dělat, co nám řeknou, a vůbec si ty zvířata neužíváme. A oni mě stejně brzo vyhodí, jestli teda můžou vyhodit dítě z kroužku, protože minule jsem pustila na zahradu ježka a pak jsme ho všichni museli hodně dlouho hledat a Honza, vedoucí, na mě skoro křičel. A stejně, ježek je divoký zvíře, tak proč by si nemohl odejít do přírody.

Hlavní věc mojí divnosti je ale spíš to, že když se zabývám svýma věcmi, čas plyne jinak. Rodiče říkají, že jsem ve svém světě, což je od nich hezký, dřív říkali, že jsem se zase zamyslela,

ale to nebylo moc přesný, protože já nepřemýšlím, já spíš upozoruju. No prostě když jsem ve svém světě, tak čas plyne jinak, což je vidět i na té příhodě se zmrzlinou. A taky se někdy ztratím, protože nevnímám, kam jdu.

Před obchodem ale sama zůstat můžu, protože mamka ví, že nikam neodejdu. Ale když už jdu, tak je možný, že se ztratím. A už jsem se taky ztratila. Hledala mě dokonce policie. Protože tehdy jsem byla fakt malá. Já si to moc nepamatuju, pamatuju si, že jsem strašně brečela, když mě najednou dojelo to policejní auto a policajti vyskočili a popadli mě. Ale pak mi táta řekl, že to tak nebylo, že mě našla sousedka, žádný policajti tam nebyli, tak nevím.

Ale proč to říkám. Asi že často čekám na mamku před obchodem. Nebo ne často, ale někdy.

A dneska tam sedím a koukám na holuby a pak jim nadrobím zbytek své svačiny. A pak si na druhou lavičku sedne starej pán, kterej hrozně oddechuje, což se nedivím, protože je teplo, já mám jen triko a sukni a on má oblek a klobouk a vůbec vypadá jako z nějakýho starýho filmu. Mezitím se holubi vnesou, to mám taky hodně ráda, když se vnesou holubi dost blízko, tak rozvíří vzduch a člověk má pocit, že do něj snad narazí, ale nikdy nenarazí. A taky miluju v zoo indonéskou džungli, kde volně poletujou kaloni, což jsou netopýři, který jedí jenom ovoce, ani ti do člověka nenarazí.

A ten pán v obleku normálně odněkud vyndá činčilu, nechápu, kde ji měl, asi v kapse. Činčilu poznám, ačkoliv jinak se v hlodavcích zas tak moc nevyznám, ale činčily máme v družině, dvě, lidi je pojmenovali Pikachu (to kluci) a Charlotte (to holky). Obě jména jsou pitomý.

Dívám se na toho pána, činčila mu šplhá po rukávu a nahore mu zůstane na rameni a zdálky to vypadá, jako kdyby mu něco šeptala do ucha. Vlastně mě to trochu překvapuje, že je

činčila taková, Pikachu a Charlotte jsou pitomý a koušou, a rozhodně si nedovedu představit, že by nezdrhly, kdyby je člověk jen tak vypustil.

Zatímco přemýšlím, jak se cvičí činčila a jestli se do toho chci pouštět, tak si k tomu pánovi přisedne kluk, trochu menší než já, ale určitě školák, protože má tašku do školy. Dá tomu pánovi napít z dětský lahvičky, kterou vzal z kočárku, kterej asi hlídá, takže je to asi jeho a toho dítěte v kočáru děda. Pak pán tomu klukovi tu činčilu půjčí a ona se dál chová hrozně způsobně, asi je na toho kluka zvyklá. Vstanu, půjdu se zeptat, jak se cvičí činčila, rozhodnu se.

Ale než k nim dojdu, objeví se klukova máma, znám ji, jednou jsem byla s mým tátou u nich doma, protože táta s ní řešil něco stavebního, můj táta je právník a stará se o stavební věci, nevím přesně jaký, je to nudný. Ale tuhle paní jsem si zapamatovala, protože má na tváři takový hnědý znamínko nebo spíš znameno, je fakt hodně velký, vypadá to jako hnědá mapa, jako obrys města, hned pod okem.

Ale ona mě nepoznala a já ji taky nepozdravím, protože si mě beztak vůbec nevšímá, všímá si jen kluka a toho pána, a asi to není jejich děda, protože ta paní je našťvaná, že si kluk chová tu činčilu. A ten kluk začne fňukat, je to ještě prcek, že tu činčilu chce a že ten pán mu ji dá, a ta paní říká: „To přece nejde, promiňte, pane. Pojď, Péčo,“ a odtáhne ho za ruku, zatímco kluk vypadá, že bude brečet, a v kočárku to malý dítě brečet začne.

A ten pán se hrozně rozkašle, až je mi blbý ho tam nějak nechat, když už tam stojím, ale pít s sebou nemám. „Nechcete přinést vodu?“ řeknu. „Protože bych mohla skočit do obchodu.“

„Děkuju, jsi hodná, holčičko,“ zavrtí pán hlavou.

Pokrčím rameny, nic jsem neudělala, jenom jsem se nabídla.

„Nechceš činčilu?“ řekne.

„Jasně,“ řeknu já. „Ale...“

„Já už si ji nemůžu nechat. Ale je hodnej. Jmenuje se Papík. Neboj se, je to skvělý zvířátko.“

Pán má takovou tu tašku na kolečkách a z tý vytáhne krabici od bot, bez víka, a položí ji vedle mě. „Já ji nosím v kapse, ale ty ji můžeš dát do krabice, než si koupíš něco lepšího,“ a pak se zvedne a normálně odejde. Cestou chrchlá a nechá mě tam sedět s činčilou, o který nic nevím, ale to nevádí, já si to najdu na internetu, jak se o ni starat. Má hebkej kožich a fakt pěkněj ocas, na rozdíl od jiných hlodavců, co znám.

V tu chvíli se objeví i moje máma a řekne: „Co to proboha je?“

„Činčila.“

„Čí to je?“

„Moje,“ řeknu.

Máma se rozhlídne, jako kdyby hledala někoho, čí ta činčila je.

„Milo,“ řekne potom a tak mi říká fakt jenom, když se zlobí, ačkoliv je to moje jméno, jsem Mila, ne Milena ani Milada ani Míla, ale normálně mi naši říkají Mili nebo Miláčku nebo Miluško. Ale teď máma řekne: „Milo, dovolila jsem ti akvárium a želvu, a jestli se chceš ještě o nějakým zvířeti někdy vůbec bavit, tak tu myš okamžitě vrátíš. Víš, že myši nesnáším.“

To je pravda, to vím, jen jsem na to zapomněla. Mamka nesnáší myši a krysy se doopravdy bojí. Jednou v létě jsme byli

někde na chatě a tam byla myš a mamka opravdu vyskočila na židli a ječela, jako kdyby to byla scéna z *Toma a Jerryho*. A přestože to bylo vtipný, tak jsem se nesmála, protože bylo divný vidět mamku, jak se tak strašně něčeho bojí, navíc něčeho tak legračního, jako je malá myška, kterou jsme pak s tátou normálně odnesli na zahradu a tam vypustili a ona utíkala hlavně pryč od nás. Ale mamka už na tý chatě nechtěla zůstat, a dokonce se s tátou o tom asi hádali, myslím.

„To je činčila,“ řeknu, ale vím, že je to jedno.

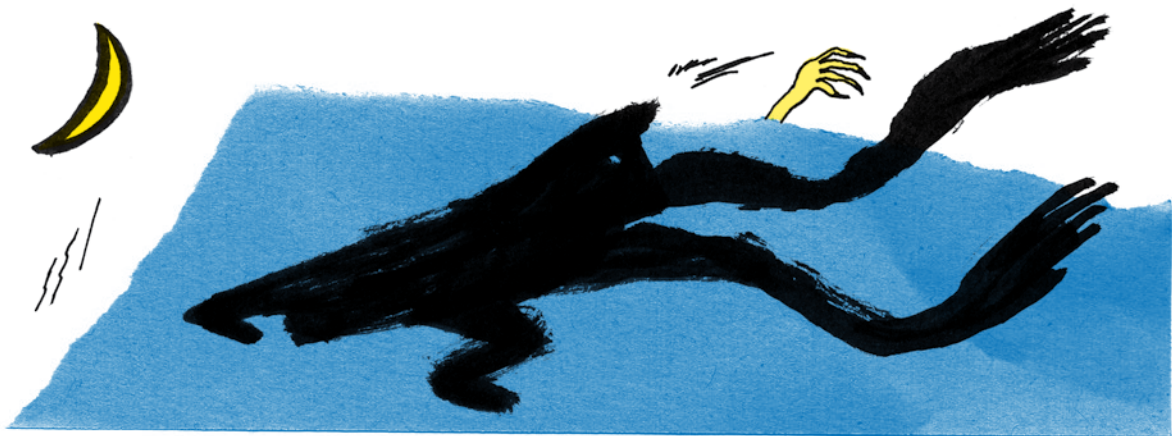
„To je jedno! Tohle doma nebude a ty to dobře víš! Takže to jdi vrátit a pak hned domů a ukaž, jestli máš zapnutej mobil.“
Ukážu.

Jasně že teď, když už je mi deset, tak můžu sama ven, ale musím mít mobil pořád nahlasito a nesmím být venku potmě. I tak se někdy trochu ztratím, ale nejsem malá, pak se zase zorientuju, umím normálně používat google maps a dojdu, kam je potřeba. Takže teď už mě rodiče vozí jenom do školy, protože se mi párkrát stalo, že jsem přišla pozdě a naše úča Mravenečnicková mi nevěřila, že jsem se nechtěla ulejt. Ale o úče Mravenečnickový nechci mluvit ani na ni myslet, nemám ji ráda a vůbec.

„Slyšíš? Jdi to vrátit.“ Když mamka řekne „to“, tak to říká tónem, jako kdybych držela třeba mrtvolu nebo shnilý ovoce nebo něco jinýho odpornýho.

A pak popadne svoji tašku a rychle odchází, což dělá, když je našťvaná. Dívám se na činčilu, pohybuje čumáčkem, co s ní mám udělat, když pán odešel a já ho neznám?

Ale pak mě to napadne, vstanu, opatrně činčilu vložím do tý krabice a jdu najít dům paní se znamínkem na obličejí. Víím, v který ulici ten dům je, a myslím, že ho poznám. Sice nevíím, v kterým patře bydlej, ale víím, že na dveřích mají malou nálepku Mickeymouse.

PETR

P Večer jsem vlastně rád, že Lucku máme, protože se mnou spí v pokoji, a dokud neusne, tak se tam nebojím. Tom má svůj pokoj, a stejně usne vždycky hned, takže je mi k ničemu. Ale Lucka někdy usnout nemůže a volá mamku a ta sem musí přijít, anebo se Lucka v posteli pořád mele a to mě uklidňuje, tím usnu spíš já. Ale i když ona usne dřív, tak poslouchám, jak oddechuje, dali mi ji do pokojíku kvůli tomuhle, kvůli tomu, že se bojím, proto mám pokojík s mladší ségrou a brácha je klidně v pokoji sám. A je pravda, že jsem rád, že tam nejsem sám, že slyším její dech.

Ale taky to často nestačí, ani její dech nedokáže zastavit můj mozek, snažím se nemyslet na nic, ale tím víc na něco myslím, tím spíš nemůžu spát a jediný, co chci, je mamka, jako kdybych byl malej. A i když mám rozsvícenou lampičku, tak to nepomůže úplně, lampička svítí málo, spousta míst v pokojíku jsou černý díry. Rozsvítit si úplně zas nemůžu, když Lucka spí.

A někdy se bojím tak moc, že nedokážu ani vstát z postele, protože pod postelí, kde je samozřejmě nejčernější díra, se může ukrývat něco, co mě popadne za nohu, když ji spustím dolů z postele. Někdy se bojím míň zrovna tohodle tvora, co žije pod postelí, a něčeho jinýho víc, a tak dokážu z postele vyskočit a hrozně rychle doběhnout do ložnice, ale to zas nemá rád táta, protože on si pak musí jít lehnout ke mně do pokoje a z mé postele ho bolí záda, říká. To je mi ale obvykle jedno, protože sám vzhůru ve svém pokoji prostě nebudu.

Táta obvykle vrtí hlavou a říká něco jako „Takovej velkej kluk a bojí se tmy, neblázní a pojď spát k sobě, podívej se na Toma, jak spí, a to je ve svém pokoji úplně sám, a je mladší“ nebo „Péťo, strašidla nejsou, prosím tebe, jsou to herci v těch filmech“. Ale zaprvý, já se nebojím tmy, ale věcí, co v ní můžou bejt, a samozřejmě vím, že strašidla nejsou, chápu, že to jsou herci, nejsem malej, teda jsem malej, ale je mi osum a osum měsíců, akorát že jsem prostě hrozně malej, jsem nejmenší ze třídy, dokonce i z holek, a to jenom proto, že moji rodiče jsou malí, hlavně mamka. Ale o to nejde. Jde o to, že v noci, v tý tmě najednou existuje nebo může existovat všechno.

Táta mi teda ukázal legrační video, jak Voldemort, teda ten herec, co ho hraje, pije brčkem limonádu, a vysvětlil mi, že je tak namaskovanej a jen čeká na natáčení toho filmu, a proto musí pít brčkem, aby si nezničil to, jak mu namalovali ten obličej. A nevypadal na tom videu tak děsivě jako v tom filmu, ale stejně bych nechtěl, aby byl v noci v mém pokoji.

A jestli si táta myslí, že mi pomůže, když mluví o tom, jak Tom hezky spí a ničeho se nebojí, i když je mladší, tak to se teda plete, ale ještě jsem mu to neřekl.

No a teď sedíme ve vaně, Lucina mě trochu otravuje, abych si s ní hrál, že naše vodní zvířátka plavou na lodi do Anglie a tam jdou na čaj, což je pěkně nudná hra, ale vlastně i teď jsem rád, že je se mnou. Navečer, jak se začne stmívat, tak už prostě nejsem rád v místnosti sám. Tom si ještě dělá nějaký úkoly do školy, on má dlouho trénink, tak pak musí dělat věci do školy až po večeři, a Lucka už se musí jít mejt, tak jsem tu s ní já.

„Tak pojď, Lucinko,“ přijde mamka a začne Lucku tahat z vany, chvilku to trvá, protože Lucka nechce, a dělají u toho s mamkou různý legrace. Je zajímavý, že se mnou nebo s Tomem už legrácky nedělá, ale třeba to dělala, když jsme byli malí, a prostě s většíma dětma už rodiče tolik neblbnou.

Pak Lucku odnese vedle, aby ji oblékla do pyžama, a já zůstanu v koupelně sám, pračka pere a dělá zvuk, to je dobře, protože ticho tomu mému strachu taky nepomáhá, i když teda pračka někdy dělá i divný zvuky, takže i to je složitý.

Ale dneska je to stejně jedno, dneska se totiž stala divná věc, a i když byla fakt dobrá, tak se teď zas bojím víc, a to už jsem si myslel, že když je mi teď skoro devět, že už to bude lepší. A možná to lepší opravdu bylo, protože párkrát jsem usnul skoro normálně, ještě dřív než táta, a párkrát jsem se už vůbec v noci neprobudil. Usnout a pak se probudit, to je ještě horší, a nejen proto, že naši, když jdou spát nebo když jdou v noci na záchod, tak nám zhasnou i tu malou lampičku a já se probouzím do úplný tmy.

A u mamky jsem v posteli nespal už fakt dlouho, dokonce táta řekl, že konečně bylo načase, a já jsem si myslel, že už se to s mým spaním trochu vyřešilo, ale teď nevím, protože je jasný, že dneska neusnu.

Stalo se totiž to, že jsem potkal kouzelného dědu, což zní jako z nějaký pohádky, ale nevím, jak to jinak nazvat. Přitom já vím, že žádný kouzelný bytosti nejsou, strašidla, žádný Ježíšek, nic, nejsem malej. Jenže tenhle děda kouzelný prostě byl. Přitom vypadal jako normální děda, starej a trochu smrděl, jako smrdí starý lidi, přisedl si ke mně na lavičku. Já jsem čekal, než mamka nakoupí, a hlídal jsem Lucku, která spala v kočárku, a nudil jsem se a trochu jsem tam na tom slunci usínal. Když si totiž sednu odpoledne, tak většinou začnu po chvílce usínat, zvlášť když je tam nějaký uklidňující zvuk, a tam vrkali holubi. Asi bych usnul, ale ten pán vypadal, že je mu vedro, a kašlal, až mi ho bylo líto, a tak jsem mu nabídl Lucčino pití, malinovou šťávu v její plastový lahvičce s jednorožcem. Mamka říká, že nás děti nechápe, co máme na těch plastových lahvičkách, říká, že je to z nich hnusný, ale člověk přece musí mít do školy v něčem pití, tak co.

A navíc jestli je tomu dědovi vedro, což asi musí bejt, protože je hrozně nabalenej a má klobouk a taky si otírá čelo kapesníkem, že mu to vadit nebude, a taky že ne, napije se a je rád. A pak už nekašle a jen oddechuje a po chvíli vytáhne z toho kabátu normálně živou činčilu. Já jsem teda samozřejmě v tu chvíli nevěděl, co je činčila, připadalo mi to jako tlustá myš s chundelatým ocasem, ale ten děda mi to řekl. A taky mi řekl, že se jmenuje Papík a pak jestli ji nechci.

Já vlastně někdy nerozumím, kdy si dospělí dělají legraci a kdy ne, tak jsem radši nic neříkal, a navíc by mi rodiče nikdy zvíře nedovolili, ale ten děda řekl, že odjíždí a že si ji nemůže vzít s sebou a ať si ji vezmu, že jsem určitě hodnej kluk. To nevím, jestli jsem hodnej, ale zase tak často průšvihy nedělám a zvíře bych určitě chtěl, a tak jsem řekl, že bych chtěl, ale že mi to máma nedovolí.

„Škoda,“ řekl děda a mamka vyšla z obchodu a hned co to má bejt, a já jsem jí to vysvětlil, ale ona řekla, že to je nesmysl, a ještě byla na toho dědu docela ošklivá, že jako si nebudeme brát zvíře od cizích lidí a co to je za nápady. Už jsem viděl, že se zlobí, a Lucka se probudila a začala brečet a mamka mě popadla za ruku, že jdeme. To nesnáším, když mě takhle popadne, tak jsem radši šel, ale trochu jsem se rozbrečel, ale aby to neviděla. Byl jsem naštvanej, že se o tom ani nechtěla bavit a cestou říkala, že to je přece nesmysl, nemůžeme si vzít zvíře od cizího člověka, jako kdyby od známýho člověka jsme si zvíře vzali nebo co. A to jsem jí taky řekl, že kdybysme se s tím dědou seznámili, tak pak bysme si od něj Papíka vzít mohli?

Ale mamka zavrtěla hlavou a řekla: „Přestaň s tím hned teď, nebo jsi dneska bez televize.“ Tak už jsem nic neříkal, ale byla to nespravedlnost, mohl jsem mít krásnou a vycvičenou činčilu, protože ona byla úplně ochočená, ten děda ji nechal jen tak volně a ona neutekla, a nebudu mít zase nic.

Jenže potom u nás najednou někdo zazvonil a mamka šla otevřít a za dveřma nikdo nebyl, jen krabice a v ní Papík, a mamka mi řekla: „A tohle je co?“

V tu chvíli mi bylo jasný, že je to zázrak, že to musel bejt kouzelněj děda, jak jinak by mohl vědět, kde bydlíme, jak jinak by se sem Papík dostal? A taky mi bylo hned jasný, že si ji přece musíme nechat, protože co by se s ní jinak stalo. Mamce to asi bylo jasný taky, protože když jsem ji začal prosit a obejmul jsem ji, protože vím, že to má ráda, tak to ani netrvalo dlouho a řekla, ať si to zvíře nechám, ale jenom než toho pána potkáme a vrátíme mu ho. Ale já jsem věděl, že už ho nikdy nepotkáme, a mamka pak řekla, že je na mě naštvaná, jak to že jsem mu řekl, kde bydlíme, protože to se cizím lidem neříká, to bych snad měl vědět, není mi pět, proboha.

Ale já jsem mu to neřekl a to jsem taky řekl mamce.

„Nelži,“ řekla ona.

„Nelžu,“ řekl jsem já.

„Takže nás ten pošuk sledoval?“ řekla a já se zamračil, že tomu dědovi, kterej dělá dobrý věci, říká pošuk. Navíc přece nemáme u našeho bytu napsaný jméno, tak jak by věděl, kde bydlíme? Maximálně by mohl vědět, že jsme zašli do domu, ale nemohl vědět, kterej byt je náš.

A tak jsem se rozhodl, že mamce zalžu, a řekl jsem, že se omlouvám, že jsem mu řekl, kde bydlíme. A mamka řekla, že to jsem teda fakt blázen a že je to nebezpečný, říkat cizím lidem takový věci, a ještě chvíli mi to vysvětlovala. Ale já nejsem idiot, nic jsem neřekl a nikomu to neříkám, ale musel jsem to vydržet.

Pak o tom se mnou ještě mluvil táta, ale taky mě vzal do zvířecího obchodu, kde jsme koupili věci, aby u nás Papík mohl

bejt, i když oba rodiče pořád dokola říkají, že zítra to půjdeme řešit, to bych rád věděl jak, kromě toho, že si můžeme sednout na lavičku před obchod.

A taky ho musím přejmenovat, Papík zní, jako by ho pojmenovala Lucka.

No ale koupili jsme jenom malou klec, velká je moc drahá a to zvíře u nás nebude, myslí si táta. Já si myslím, že stejně budeme muset velkou klec dokoupit, ale zatím nic neříkám.

Takže mám sice už ne Papíka, ale ještě nevím koho, kterej je super, pozoruju ho, jak si prochází novou klec, jak pije a jak hrabe v pilinách, a taky jsme mu koupili písek, protože paní prodavačka nám řekla, že činčily se rády válí v písku a že je to moc roztomilý.

Ale ten děda udělal nadpřirozenou věc a já si říkám, že když existuje takovej děda, tak proč by nemohli bejt další nadpřirozený věci jako strašidla. Jasně že ne přímo Voldemort, kterej je herec, nebo Darth Vader, ten je taky herec, ale prostě něco, co je děsivý a není to herec? Představuju si někoho, kdo má úplně krabatej obličej, jako má člověk krabaty prsty, když je dlouho ve vodě, nebo někoho, kdo nemá oči, jenom prázdný oční důlky, jako má kostra. Nebo nějakýho strašně hubenýho a vysokýho člověka s dlouhýma pařátama. Nebo černý vír, což ani není člověk, jenom prostě taková černá hmota, která člověka vcucne a vysaje mu krev a taky mu vezme duši.

To jsou všechno věci, který se mi zdály.

A ani teď nemůžu rodičům nic říct, protože už jsem jim řekl, že jsem tomu dědovi řekl, kde bydlíme, takže by mi už teď nevěřili. A proto dneska neusnu, myslím.

A taky proto, že jsem odpoledne zase spal. Když přijdu domů a je normálně den, světlo, a já si lehnu na postel, tak cítím, jak spánek přichází snadno, jako když člověk v zimě vypije teplej nápoj, jak se mu uvnitř rozlívá teplo, tak takhle se ve mně rozlívá ta únava a usnu hned. Někdy mě nechají, někdy ne, ale spím aspoň chvilku skoro každěj den. „Tím spíš pak nemůže spát v noci,“ říká táta, kterej to nesnáší, a když náhodou spím a on přijde domů z práce, tak mě hned probudí. V tu chvíli ho vůbec nemám rád. „Moc na mě nekoukej, zas nebudeš spát v noci.“

Přijde Tom a vlezte si do vany ke mně. Má z tréninku spoustu modřin a taky už má vyraženej zub a budou mu dělat novej.

„Tak co, blbečku,“ říká mi.

„Nic, pitomče,“ řeknu mu já.

„Jestli ty máš chlupatou myš, tak já si budu přát hada,“ řekne. „A pak ho pustím do tvýho pokoje.“

Jasně, takový věci říká furt, to je mi jedno, ale někdy řekne náhodou i něco, co mi není příjemný, třeba když řekl, že ve zdi domu slyší divný zvuky, a já jsem je pak slyšel taky. Nebo když na mě jednou v noci hodil všechno moje oblečení, co našel ve skříni, a já se probudil pod tíhou toho všeho a nemohl jsem se z toho dostat, a do toho oblečení dal ještě svýho sliznatýho obřího brouka hračku, to bylo opravdu příšerný, i když je to dávno, to jsem byl ještě fakt malej.

Bylo to tak příšerný, že od tý doby mi už nic neudělal. Dokonce na něj táta trochu křičel, což jinak dělá jenom kvůli florbalu, tak to za to asi stálo, přestože mi z toho leknutí pak několik dní cukalo oko. A díky tomu oku na něj táta křičel a díky tomu už mi Tom nic nedělá, jenom se mi posmívá.